

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

MICHAEL GEORGE FRANCIS VENTRIS

(12 'Ιουλίου 1922 — 6 Σεπτεμβρίου 1956)

Ἄδóκητον καὶ λίαν ἐπώδυνον πλῆγμα ὑπέστη ἡ καθόλου φιλολο-
γικὴ καὶ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστῆμη μὲ τὸν αἰφνῆδιον θάνατον τοῦ ἤδη
ἀνὰ τὴν Ὑφήλιον γνωστοῦ παρὰ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ ἡλικίαν Ἕλλη-
ἐπιστήμονος Μιχαὴλ Βέντρης, ἐπελθόντος τὴν 6ην Σεπτεμβρίου 1956
ἐν Ἀγγλίᾳ κατόπιν αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος καί, ὡς εἰκόσ, με-
γάλη ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις τοῦ ἐ-
πιστημονικοῦ κόσμου διὰ τὴν φοβε-
ρὰν ἀπώλειαν. Πάντες ἐγνώριζον
ὅτι ὁ ἔκλιπὼν εἰς τὸ σύντομον διά-
στημα τῆς ζωῆς του ἔδωσεν ἐξόχως
πολλὰ καὶ ὅτι παρ' αὐτοῦ ἀνεμένον-
το ἀπείρως περισσότερα διὰ τὸ μέλ-
λον. Ποία βάσκανος μοῖρα ἠθέλη-
σε νὰ διακόψῃ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς
του ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος
ἔλυνε ἐπιτυχῶς τὸ ἀίνιγμα τῆς μυ-
στηριώδους Σφιγγὸς καὶ ἤνοιγε τὸν
δρόμον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κρη-
τομυκηναϊκῶν πινακίδων γραφῆς ;
Διότι κατὰ γενικὴν ἀναγνώρισιν ὁ
μεγαλοφυῆς ἐρασιτέχνης εἰς τὴν φι-
λολογοῦσαν ἀρχαιολογίαν—ἦτο ἀρ-
χιτέκτων τὸ ἐπάγγελμα — ἐπέτυχεν ὅ,τι ἄλλοι εἰδικοί καὶ ἐξαιρέτως μο-
χθήσαντες ματαίως ἐζήτησαν νὰ ἐπιτύχουν : ἐπροχώρησε λίαν σημαν-
τικῶς εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τῆς ἀποκρυπτογραφήσεως τῆς
κρητομυκηναϊκῆς γραφῆς, ἀκολουθήσας μέθοδον ἀπολύτως θετικὴν
καὶ εἰς ἄκρον ἐπιστημονικὴν. Καὶ οἱ εἰσέτι ἀμφιβάλλοντες ἐπὶ τοῦ τε-
λικοῦ ἐπιτεύγματος ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ Β. ὑπῆρξεν ὁ μεθοδικώτερον
χρησιμοποήσας τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ φέρουν πρὸς τὴν
λύσιν τοῦ δυσχερεστάτου προβλήματος, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεμένετο ἡ
διαφώτισις τῆς εὐρωπαϊκῆς προϊστορίας.

Ἦ Μιχαὴλ Βέντρης ἐγεννήθη τὸ 1922 καὶ ἀνετράφη ἐν Stowe τῆς
Ἀγγλίας. Ἐξεδέλωσε καταπληκτικὸν καὶ ὄλως πρῶιμον ἐνδιαφέρον

Michael G. F. Ventris

διὰ τὰς ὀλίγον γνωστάς γλώσσας καὶ τὰς μυστηριώδεις γραφάς, ἐνῶ ἦτο μόλις 10 ἐτῶν καὶ ἐφοίτα εἰς σχολεῖον τῆς Gsstadt ἐν Ἑλβετία. Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἰδιαιτέραν αἰσθησὶν ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν μία διάλεξις τοῦ Ἀρθούρου Ἐβανς ἐπὶ τοῦ προβλήματος τῆς μινωικῆς γραφῆς. Ἐκτοτε δὲν ἔπαυσε νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἡ λύσις τοῦ προβλήματος τούτου, καὶ τὸ 1940, εἰς ἡλικίαν 18 μόλις ἐτῶν, ἐδημοσίευσεν τὴν πρώτην του ἐργασίαν: «*Εἰσαγωγή εἰς τὴν μινωικὴν γλῶσσαν*», εἰς τὸ περιοδικὸν «*American Journal of Archaeology*». Εἰς τὸ δημοσίευσμά του τοῦτο γίνεται ἐμφανὴς ἡ διαύγεια τοῦ πνεύματός του καὶ ἡ ἱκανότης του νὰ διαπραγματευθῇ ἐν δύσκολον θέμα με μεθοδικότητα καὶ σαφήνεια. Ὅμως ἡ ἄποψις τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξε τότε ἦτο ὅτι ἡ γλῶσσα ἡ ὁποία ἐκρύπτετο εἰς τὰ κείμενα τῶν πηλίνων πινακίδων τῆς Κνωσοῦ τοῦ γραμμικοῦ συστήματος Β ἦτο συγγενὴς πρὸς τὴν Ἑτρουσκικὴν. Τὸ αὐτὸ ἔτος ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἠσθάνετο ἰσχυρὰν ἐλξιν. Ὁ πόλεμος ἦλθε νὰ διακόψῃ τὰς ἀπασχολήσεις ταύτας. Ὑπηρέτησε λίαν εὐδοκίμως εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἀεροπορίαν (R.A.F.) ὡς πλοηγὸς καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς στρατιωτικῆς του ὑπηρεσίας κατετοπίσθη εἰς τὰς μεθόδους ἀποκρυπτογραφήσεως τῶν κρυπτογραφημάτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠπῆρξε πολῦτιμον βοήθημα εἰς τὰς περαιτέρω ἐρεῦνας του. Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου κατέστη δυνατὸν νὰ συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του εἰς τὴν Architectural Association τοῦ Λονδίνου, ἔλαβε δὲ τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχιτέκτονος τὸ 1948 με ἐξαιρετικὰς διακρίσεις. Ἐν τῷ μεταξὺ εὗρίσκετο εἰς ἐπικοινωνίαν με διαφόρους ἐπιστήμονας ἀσχολουμένους μετὰ τὸ πρόβλημα τῆς μινωικῆς γραφῆς, ἀντήλλασε μετ' αὐτῶν σκέψεις καὶ τοὺς ἐτήριος ἐνημέρους ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἐρευνῶν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1950 ἐδημοσίευσεν ἰδίᾳ δαπάνῃ συστηματικὴν μελέτην περὶ τῶν γλωσσῶν τοῦ μινωικοῦ καὶ μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἔνθα, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς συμπληρώσεως ἡμίσεος αἰῶνος ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς πρώτης μινωικῆς πινακίδος, ἔδιδε πλήρη εἰκόνα τοῦ ὅλου προβλήματος, παραθέτων τὰς ἀπαντήσεις τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἀπὸ ἐξέχοντος ἐρευνητῆς καὶ τὰς ἰδίας αὐτοῦ γνώμας. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποκτήσει πολὺ καλὴν φήμην ὡς ἀρχιτέκτων καὶ ἦτο φανερόν ὅτι λαμπρὸν στάδιον ἐξελίξεως ἠνοιγετο πρὸ αὐτοῦ. Ὁκοδόμησε καὶ διεκόσμησε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκίαν, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του.

Ἠκολούθησε μία σειρά πολυγραφημένων «σημειωμάτων ἐργασίας» (work - notes), τὰ ὁποῖα συνέταξεν ὁ ἴδιος καὶ τὰ ἐκυκλοφόρησεν εἰς στενὸν κύκλον ἐπιστημόνων, ἀπασχολουμένων μετὰ τὸ αὐτὸ πρόβλημα καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἀνελύοντο πολλὰ ἐκ τῶν κειμένων τῶν πινακίδων, μάλιστα τῆς Πύλου, αἵτινες ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον γίνει προσιταὶ διὰ τῆς προ-

καταρακτικῆς των δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ Emmett Bennett. Αἱ πινακίδες αὐταὶ εἶχον ἀνακαλυφθῆ ἤδη πρὸ τοῦ πολέμου ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Νέστορος εἰς Πύλον (Ἄνω Ἐγκλιανόν) ὑπὸ τοῦ Κωνστ. Κουρουγιώτη καὶ τοῦ Καρόλου Μπλέγκεν. Τὸ μέγα τοῦτο ἀρχεῖον ἐγένετο οὕτω ἀντικείμενον μελέτης προτοῦ νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ τελικὴ δημοσίευσις τοῦ ἀρχείου τῶν πινακίδων τοῦ γραμμικοῦ συστήματος Β ἐκ Κνωσοῦ, τὸ ὅποιον παρέμεινεν ἐπὶ μακρότατον χρόνον ἀδημοσίευτον, διότι ὁ Ἔβανς ἤλπιζε πάντοτε ὅτι θὰ ἐπιτύχη τὴν ἀποκρυπτογράφησίν του. Βραδύτερον αἱ μικραὶ αὐταὶ μελέται τοῦ V. συνεκεντρώθησαν εἰς ἓν βιβλίον 150 πυκνογραμμένων σελίδων: «*Προκαταρακτικὴ ἀνάλυσις τῶν μυκηναϊκῶν ἀρχείων τῆς γραμμικῆς Β γραφῆς ἐκ Πύλου*». Ἐνταῦθα παρακολουθεῖ τις τὴν πορείαν τῶν σκέψεών του, ἡ ὁποία τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν μεγάλην του ἀνακάλυψιν. Ἡ συνεργασία μετὰ τῶν Chadwick, Björk καὶ Furumark ἀπέβη δι' αὐτὸν πολύτιμος. Ὁ πρῶτος τὸν ἐβοήθησε μὲ τὴν ἀναλυτικὴν γνώσιν του τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης.

Τὴν λύσιν ὅτι τὰ κείμενα τῶν πινακίδων τούτων ἔκρυπτον πιθανῶς ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐπρόβαλλε τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 20 σημειώματός του τοῦ Ἰουνίου 1952. Εἰς εὐρύτερον κοινὸν ἀνεκοινοῦτο ραδιοφωνικῶς μετ' ὀλίγον ὅτι ἀνεγνωρίσθησαν ἑλληνικαὶ λέξεις εἰς τὰ κείμενα τῆς γραμμικῆς Β γραφῆς. Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλους καὶ συναδέλφους του ἐπεβεβαίουν τὸ ἐπίτευγμα. Ἄλλ' ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἔλαβεν ἐπισήμως γνώσιν τῆς μεγάλης ἀνακαλύψεως διὰ τῆς δημοσιευθείσης εἰς τὸ «*Journal of Hellenic Studies*» κατὰ τὰς ἄρχας τοῦ 1953 ἀναλυτικῆς ἀνακοινώσεώς του ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ John Chadwick, καθηγητοῦ τῆς κλασσικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Καίμπριτζ: «*Προφανεῖς ἐνδείξεις ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰς τὰ μυκηναϊκὰ ἀρχεῖα*». Οἱ συγγραφεῖς μὲ μεγάλην μετριοφροσύνην, ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὴν εὐθυκρισίαν, ἐχαρκτήρισαν τὴν προσπάθειάν των ὡς «*πειραματικὴν*» καὶ ἀπέναντι τόσων ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων, αἵτινες ἠκολούθησαν τὴν δημοσίευσιν ἐκείνοι ὑπῆρξαν ἀπολύτως μετριοπαθεῖς καὶ νηφάλιοι. Συνεζήτησαν μὲ ψυχραιμίαν μὲ τοὺς ὀλίγους, οἵτινες, πρὸ τῶν μεγάλων δυσχερειῶν τοῦ προβλήματος καὶ τῶν αἰνιγμάτων τὰ ὁποῖα ἐπρόβαλλον μὲ τὴν φωνητικὴν ἀπόδοσιν τῶν κειμένων τῶν πινακίδων παρέμενον ὀλίγον ἢ πολὺ σκεπτικοί. Ὁ γράφων τὸ παρόν, ὅστις δι' ἄρθρου του δημοσιευθέντος εἰς τὰ «*Κρητικὰ Χρονικά*» (τόμ. Η', 1953) εἶχεν ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου ἐπὶ των μεγάλων δυσχερειῶν, αἵτινες προέκυπτον περὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κειμένων, ἀνεγνώρισεν, εἰς τὴν συζήτησιν τὴν ὁποίαν ἔσχε μετὰ τοῦ ἐκλιπόντος, ὅτι κατεῖχεν οὕτως πάσας τὰς ἱκανότητας ἐκείνας, αἵτινες παρεῖχον ἀσφαλῆ ἐγγύησιν μιᾶς ὀλοκληρωτικῆς ἐπιτυχίας. Ἐ

πηκολούθησαν ώρισμένοι άναγνώσεις πινακίδων (όπως τής τών τριπόδων, δημοσιευθείσης ύπό Blegen, τής τών Ίπων, πώλων, όνων, όλοκληρωθείσης ύπό τοῦ Chadwick, τών θρόνων καί θρηνύων, τών ποικίλων βοτανών, τοῦ έλαιού κ.ά.), αίτινες εφείνοντο νά έπιβεβαιούνη την ορθότητα τής μεθόδου. Ὁ V., μόνος ἢ με συνεργασίαν τοῦ Chadwick, έδημοσίευσε καί νέα άρθρα εἰς τά περιοδικά «Antiquity», «Archaeology», «Eranos» καί «Minos», άτινα συνεπλήρωνον τά δημοσιευθέντα κείμενα πινακίδων ἢ παρεῖχον νέσ, ώς επίσης τόν βιβλιογραφικόν πίνακα δια τὸ Colloquium, τὸ όποῖον εγένετο τὸ Πάσχα τοῦ 1956 εἰς Παρισίους, καί εἰς τὸ όποῖον έλαβεν ἡγετικόν μέρος. Εἰργάσθη εἰς τήν άναθεώρησιν τών μεταγραφῶν τών πινακίδων εἰς τά Μουσεῖα Ἀθηνῶν καί Ἡρακλείου καί έδημοσίευσε τά άποτελέσματα τής τελευταίας. Κατά τὸ 1955 συνέγραψε μετὰ τοῦ Chadwick τὰ Documents, συγκεφαλαιῶν τὰς άσφαλεστέρας άναγνώσεις τριακοσίων πινακίδων.

Ὡς ἦτο φυσικόν, πλήθος τιμῶν έπεσφρευθή εἰς αὐτὸν με τήν άναγώρισιν τοῦ μεγάλου του έργου. Ἐτιμήθη με τὸ παράσημον τής Βρεταννικῆς Αὐτοκρατορίας καί εγένετο έπίτιμος έταῖρος τοῦ University College τοῦ Λονδίνου καί έπίτιμος διδάτωρ φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τής Uppsala, άλλ' αἱ τιμαὶ αὐταὶ κατ' οὐδέν ἡλάττωσαν τήν μετριοφροσύνην καί αἰπλότητά του. Ἀντιθέτως επήύξησε τήν ενεργητικότητά του ἢ συναίσθησις ότι ἡ έπιστήμη πάρα πολλά άνέμενε παρ' αὐτοῦ.

Αἱ έπιτυχίαι καί ἡ έπίδοσις εἰς τὸ πεδῖον τής άναγνώσεως τής μινωικῆς γραφῆς δέν άπέσπασαν τοῦτον ἀπὸ τὸ κύριον αὐτοῦ λειτουργημα ώς άρχιτέκτονος. Τὸ θέρος τοῦ 1954 καί 1955 άνέλαβε μετὰ τής συζύγου του ἔτηρεσίαν επιβλέψεως καί σχεδιάσεως τών άνασκαφικῶν έργων τής Ἀγρικῆς Ἀρχαιολογ. Σχολῆς εἰς τὸ Ἐμποριὸ τής Χίου καί εκεῖ άπέδειξεν ότι ὅ,τι άνελάμβανε τὸ ξετέλει με πλήρη ακρίβειαν καί με μοναδικήν Ικανότητα. Οἱ συνάδελφοί του άρχιτέκτονες προσεδόκουν έξύχως πολλά παρ' αὐτοῦ. Ἐν Κρήτῃ άνεμένετο ότι θά άνελάμβανε τήν συμπλήρωσιν τοῦ μεγάλου σχεδίου τοῦ Ἀνακτόρου τής Κνωσοῦ. Τὸ 1956 έλαβεν ειδικήν έντολήν παρὰ τής Architects' Journal δι' ἔρευναν ἐπὶ τής διασπορᾶς πληροφοριακοῦ υλικοῦ τών άρχιτεκτόνων.

Ὁ θάνατός του έβύθησεν εἰς βαρὺ πένθος τήν οἰκογένειάν του—τήν έξαίτερον σύντροφον τοῦ βίου του καί τὰ δύο μικρὰ τέκνα—έπληξε καιρίως τήν χώραν του καί τοὺς συναδέλφους του, έθλιψε μεγάλως τοὺς άπειραριθμους φίλους του. Οἱ ἔλληνες συναδέλφοι συμμερίζονται τὸ γενικὸν πένθος καί αισθάνονται ότι τὸ πλήγμα δέν εἶναι ολιγώτερον βαρὺ δι' αὐτοὺς. Τὸ έργον τοῦ Μιχαήλ Βένιρις ἦλθε νά φωτίση τὰς πρώτας σελίδας τής Ἱστορίας τών Ἑλλήνων, τής Ἱστορίας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ. Ἄς εἶναι ἡ μνήμη αὐτοῦ αἰωνία. Ν. ΠΛΑΤΩΝ

Τυπογραφικὸ ἐργαστήριον Ἀ. Γ. Καλοκαιρινοῦ, Ἡράκλειον Κρήτης Ἀρ. 45—1956